

— Азъ бѣхъ въ разговоръ съ женѣ ви и ѣхъ
пытахъ да ли Германъ ся е рѣшилъ вече да ся
ожени второй пѣтъ.

— Вый не сте една бѣбрица, отговори дѣдо
Морисъ; чловѣкъ може да говори предъ васъ
безъ страхъ да ся раздадатъ разны слухове:
така азъ ще кажа на женѣ си и вамъ чи Гер-
манъ е съвършено рѣшенъ; той трѣгва утре за
село Фуршь.

— На добръ часъ! извика баба Морисица;
бѣднийтъ този момъкъ! Да даде Господъ да на-
мѣри единъ женѣ така добръ и така добросер-
лечнъ какъвѣто е той!

— А, той ще иде на Фуршь? забѣлѣжи баба
Гилета. На какъ ся случватъ работитѣ! Това
ми много угажда, и понеже мя пытахте преди
малко ако азъ желаяхъ нѣщо, ще ви кажа, дѣ-
до Морисе, въ какво можете да мя задѣлжите.

— Кажете, кажете! да вы задѣлжимъ, ный
го искамы.

— Желала быхъ Германъ да земне трудѣтъ
та да заведе съ себе си и дѣщерѣ ми.

— На кждѣ? на Фуршь ли?

— Не на Фуршь; но на Ормо, гдѣто тя ще
премине осталѣтъ часть отъ годинѣтъ.

— Какъ! каза баба Морисица, вый ще ся от-
дѣлите отъ дѣщерѣ си?

— Нужда е да ся услови тя нѣкадѣ за да